

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL I. D. 2015-04-03 SKUNDO**

2015 m. birželio 5 d. Nr. S-102 (7-73/2015)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės	Editos Veršelienės
komisijos narių	Rasos Stravinskaitės Andriaus Veniaus – pranešėjas Linos Vosylienės
sekretoriaujant	Jūratei Dalmantaitei
dalyvaujant šalims	Pareiškėjai I. D.

2015 m. gegužės 26 d. išnagrinėjusi I. D. (toliau – Pareiškėja) skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2015-03-12 sprendimo Nr. 68-32, n u s t a t ė :

Inspekcija ginčijimu sprendimu patvirtino Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Vilniaus AVMI) 2015-01-08 sprendimą Nr. (4.65)-400-1 dėl atleidimo nuo baudų, delspinigių ir / ar palūkanų, kuriuo Pareiškėja neatleista nuo 951,26 Eur gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) delspinigių ir 160,45 Eur GPM baudos sumokėjimo.

1. Vilniaus AVMI, atlikusi Pareiškėjos GPM patikrinimą už 2007 metus, surašė 2012-11-14 patikrinimo aktą Nr.(4.65)-04-77-35 ir 2012-12-21 sprendimu dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (4.65)-256-190 nurodė Pareiškėjai sumokėti 5536 Lt GPM, apskaičiavo 3328 Lt GPM delspinigių ir skyrė 554 Lt GPM baudą.

Pareiškėja inicijavo mokestinį ginčą, kuris baigėsi Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2014-04-23 nutartimi administracinėje byloje Nr. A-438-251/2014, kuria konstatuota, kad mokestinė prievolė Pareiškėjai apskaičiuota pagrįstai ir teisėtai.

2. Pareiškėja 2014-12-08 Vilniaus AVMI pateikė prašymą atleisti nuo apskaičiuotų GPM delspinigių ir paskirtos baudos, tačiau Vilniaus AVMI 2015-01-08 sprendimu Nr. (4.65)-400-1 neatleido Pareiškėjos nuo 951,26 Eur GPM delspinigių ir 160,45 Eur GPM baudos (toliau – ginčo delspinigiai ir bauda) sumokėjimo. Pareiškėja pateikė skundą Inspekcijai.

Inspekcija konstatuoja, jog Pareiškėjos 2015-02-06 skundas netenkinamas ir Pareiškėja neatleistina nuo apskaičiuotų GPM delspinigių bei paskirtos baudos sumokėjimo.

Inspekcija nurodo, kad iš Pareiškėjos skundo matyti, jog dėl sunkios ekonominės (socialinės padėties) prašoma atleisti nuo ginčo delspinigių ir baudos sumokėjimo.

Atleidimo nuo delspinigių tvarką reglamentuoja MAĮ 100 straipsnis ir Inspekcijos viršininko 2004-07-26 įsakymu Nr. VA-144 (nauja redakcija išdėstyta 2012-10-01 įsakymu Nr. VA-89) patvirtintos Atleidimo nuo baudų, delspinigių ir / ar palūkanų taisyklės (toliau – Taisyklės). Pagal MAĮ 100 str. 1 dalį ir Taisyklių 7 punktą mokesčių mokėtojas nuo delspinigių gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet dar nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jeigu: 1) (neteko galios nuo 2007-07-19); 2) yra MAĮ 141 str. 1 dalyje nustatytas pagrindas; 3) kitais atvejais, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu, kaip tai suprantama pagal MAĮ 113 str. 1 dalies 3 punktą. Minėta įstatymo nuostata taikoma tik fiziniams asmenims.

Pareiškėja Vilniaus AVMI nepateikė duomenų apie tai, jog būtų pagrindas atleisti nuo GPM delspinigių sumokėjimo vadovaujantis MAĮ 141 straipsnyje numatytais atvejais. Atsižvelgiant į tai, kaip nurodo Inspekcija, ji minėtų aplinkybių pakartotinai nebeaptaria.

MAĮ 100 str. 1 dalies 3 punkte yra įtvirtintas atleidimo nuo delspinigių pagrindas, kai delspinigius išieškoti nėra tikslinga, esant sunkiai mokesčių mokėtojo ekonominei (socialinei) padėčiai. MAĮ 113 str. 1 dalies 3 punkte fizinio asmens ekonominė (socialinė) padėtis laikoma sunkia tais atvejais, kai fiziniam asmeniui reikia valstybės paramos (asmuo yra pensinio amžiaus, neįgalusis, asmeniui reikalingas gydymas, medicininė profilaktika ir rehabilitacija, asmuo yra bedarbis, gauna socialinę pašalpą) arba tokia parama jau teikiama. Apibendrinto MAĮ 113 str. 1 dalies 3 punkto paaiškinime nurodyta, jog sunkią asmens ekonominę (socialinę) padėtį liudijančios aplinkybės turi būti patvirtintos kompetentingų institucijų išduotais dokumentais, patvirtinančiais, jog fizinis asmuo arba individualios (personalinės) įmonės savininkas, ūkinės bendrijos narys yra sulaukęs pensinio amžiaus, yra neįgalusis, jam reikalingas gydymas, medicininė profilaktika ir rehabilitacija, asmuo yra bedarbis, gauna socialinę pašalpą. Iš esmės visos šios aplinkybės siejamos su tokia mokesčių mokėtojo ekonomine (socialine) situacija, kai jis negauna jokių pajamų arba gauna nepakankamai pajamų ir yra valstybės remiamas arba jam tokios paramos reikia.

Pareiškėja nurodo, jog yra nedirbanti, tačiau nepateikta duomenų, kad yra registruota darbo biržoje, taip pat nepateikė informacijos apie teikiamą socialinę paramą jai ar jos vaikams. Mokesčių administratorius neturi ir nekaupia duomenų apie mokesčių mokėtojų ir jų šeimos narių socialinę padėtį. LVAT ne kartą yra akcentavęs, jog sprendžiant atleidimo nuo delspinigių klausimą, mokesčių mokėtojas turi pagrįsti, jog yra pagrindas jį atleisti nuo apskaičiuotų sumų (2014-04-01 nutartis adm. byloje Nr. A-556-947/2014).

Inspekcija akcentuoja, jog LVAT 2011-12-01 administracinėje byloje Nr. A442-2900/2011 pažymėjo, jog MAĮ 113 str. 1 dalies 3 punkte įtvirtintos nuostatos negali būti taikomos vien tik formaliai atsižvelgiant į mokesčių mokėtojo priklausymą tam tikrai socialinei grupei, kuriai valstybė paprastai teikia paramą. Asmuo, net ir priklausydamas atitinkamai socialinei grupei (būdamas pensininkas, bedarbis, neįgalusis ar pan.), vis tik gali turėti nemažai turto ir finansinių lėšų, o tokiu atveju jo atleidimas nuo delspinigių jau negalėtų būti pateisinamas ekonominiu ar socialiniu požiūriu. Analogiška LVAT praktika suformuota 2010-06-07 nutartyje administracinėje byloje Nr. A442-807/2010 („Administracinė jurisprudencija“ Nr. 19, 2010 m.), 2011-04-18 nutartyje administracinėje byloje Nr. A556-221/2011, 2011-10-10 nutartyje administracinėje byloje Nr. A556-2544/2011 ir kt. Taip pat svarbu pažymėti, jog asmens priskyrimas tam tikrai socialinei grupei (pensininkams, neįgaliesiems, bedarbiams ir pan.) savaime nesudaro pagrindo sumažinti delspinigius ir baudas ar atleisti nuo jų mokėjimo. Analogiškai nurodyta LVAT 2013-09-30 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-575-1470/2013.

Pareiškėja pateiktose Metinėse pajamų deklaracijose už 2011 m., 2012 m., 2013 m. deklaravo: 2011 m. – 111667 Lt gautas dovanas, 57500 Lt turto pardavimo pajamas, su darbo santykiais ar jų esmę atitinkančiais santykiais susijusių pajamų nedeklaravo; 2012 m. – 11639,48 Lt su darbo santykiais ar jų esmę atitinkančiais santykiais susijusias pajamas,

23000 Lt gautas dovanas; 2013 m. – 11639,48 Lt su darbo santykiais ar jų esmę atitinkančiais santykiais susijusias pajamas, 8000 Lt gautas dovanas, 35000 Lt turto pardavimo pajamas bei 56000 Lt pajamas iš veiklos pagal verslo liudijimą.

Be to, pagal pateiktus trečiųjų asmenų duomenis nustatyta, kad Pareiškėja pagal 2012-03-13 pirkimo-pardavimo sutartį pardavė gyvenamąją patalpą už 66200 Lt, pagal 2012-03-21 pirkimo-pardavimo sutartį pardavė kelių rūšių nekilnojamo turto objektus už 104000 Lt, tačiau nedeklaravo gautų pajamų. Pareiškėjai 2013-08-27 išsiųstas pranešimas dėl netinkamai užpildytos deklaracijos už 2012 m., tačiau Pareiškėja nepateikė patikslintos Metinės pajamų deklaracijos už 2012 m.

Iš turimų duomenų matyti, kad Pareiškėja dirba UAB „C1“. Iš UAB „C1“ pažymos matyti, kad Pareiškėja 2014 m. rugsėjo–lapkričio mėn. gavo 2795 Lt darbo užmokestį.

Pareiškėja išsituokusi, augina du nepilnamečius vaikus. Pareiškėjos teigimu, vaikų tėvas prie išlaikymo neprisideda. Inspekcija nurodo, kad kiekvieno vaiko išlaikymui iš sutuoktinio Vilniaus miesto apylinkės teismo sprendimu priteista po 400 Lt. Nagrinėjant mokestinį ginčą Vilniaus apygardos administraciniame teisme, Pareiškėjos ir jos sutuoktinio A. D. nuomonė dėl teikiamo išlaikymo vaikams išsiskyrė, t. y. Pareiškėja teismo posėdžio metu nurodė, kad tėvas išlaikymo vaikams neteikia, o liudytoju apklaustas buvęs sutuoktinis teigė priešingai. Ginčo atveju, žinant, jog abu sutuoktiniai liudijo priešingas aplinkybes, o Pareiškėjai nepateikus patvirtinančių duomenų, jog ėmėsi visų veiksmų siekiant išieškoti vaikams priteistą sumą, Inspekcija šį Pareiškėjos argumentą vertina kritiškai.

VĮ „Registrų centras“ 2015-01-05 duomenimis Pareiškėjos vardu įregistruotas nekilnojamas turtas: 5 kambarių butas (117,78 kv. m.) su pagalbiniu pastatu (sandėliuku) M g. (rinkos kaina atitinkamai – 107159 Eur ir 547 Eur, deklaruota gyvenamoji vieta), ir 1/62 dalimi priklausanti parkingo vieta M g. (visos patalpos rinkos vertė 196652 Eur) bei 1791/100000 dalis 0,33 ha žemės sklypo M g., (viso sklypo rinkos vertė 434430 Eur), ½ 0,22 ha žemės sklypo su statiniais T g. 5, N sen., X raj. (sklypo ir pastatų rinkos vertė atitinkamai 2172 Eur ir 3070 Eur); ½ 0,18 ha žemės sklypų su statiniais T g. 9, N sen., X raj. (žemės sklypo rinkos vertė 1796 Eur); žemės sklypas (7,35 ha) . k., V, sen., U.raj. (sklypo rinkos vertė – 3614 Eur).

Pagal mokesčio mokėtojos byloje esančią informaciją (2013-10-25 Inspekcijos raštas Nr. (23.4-08)-RNA-42225) Pareiškėja tuo metu bankuose turėjo atidarytas penkias terminuotų indėlių sąskaitas. Nors Pareiškėja teigia, jog turi didelių finansinių įsipareigojimų, tačiau šių duomenų mokesčių administratorius negali nei patvirtinti, nei paneigti. Jau minėta, mokesčių administratorius nerenka duomenų apie asmenų ekonominę padėtį.

Atleidimo nuo baudų pagrindus reglamentuoja jau MAĮ 141 straipsnis bei Taisyklių 5 punktas. Pagal MAĮ 141 str. 2 dalį ir Taisyklių 6 punktą, esant MAĮ 141 str. 1 dalyje nurodytiems pagrindams, mokesčių mokėtojas nuo paskirtos baudos gali būti atleistas tik tuo atveju, kai su paskirta bauda susijęs mokestis yra sumokėtas (įskaitytas); priverstinai išieškotas ar mokesčio sumokėjimo terminas yra atidėtas arba išdėstytas. Įstatymo leidėjas nenumatė galimybės mokesčių mokėtoją atleisti nuo paskirtos baudos sumokėjimo kitais atvejais, pavyzdžiui, kai baudą išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu. Atsižvelgiant į tai, kaip nurodo Inspekcija, ji vertins atleidimo nuo baudos pagrindus, numatytus MAĮ 141 straipsnyje ir Taisyklių 5–6 punktuose.

2012-11-26 buvęs sutuoktinis A. D. už Pareiškėją sumokėjo 5536 Lt GPM sumą. Vilniaus AVMI detalai atskleidė, kad Pareiškėja nepateikė duomenų apie tai, jog būtų pagrindas atleisti nuo GPM baudos sumokėjimo vadovaujantis MAĮ 141 straipsnyje numatytais atvejais. Atsižvelgiant į tai, kaip teigia Inspekcija, ji minėtų aplinkybių pakartotinai nebeaptaria, tik nurodo, kad bylos medžiagoje nesant jokių duomenų apie MAĮ 141 str. 1 dalies 1–4 punktuose numatytų aplinkybių egzistavimą (tokių aplinkybių savo procesiniuose dokumentuose nenurodo ir Pareiškėja), konstatuotina, kad prieš tai paminėto mokesčio sumokėjimas šios bylos dalykui jokios reikšmės neturi.

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos sprendimu ir prašo Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) atleisti nuo ginčo delspinigių ir baudos sumokėjimo.

Pareiškėja nurodo, kad dėl vyro kaltės jai apskaičiuota mokestinė prievolė. Jos sutuoktinis vykdė sandorį nesitardamas su ja ir Pareiškėja apie viską sužinojo, kai mokesčių administratorius pradėjo tyrimą.

Pareiškėja nurodo, kad apskaičiuotą GPM sumokėjo, tačiau šiuo metu neturi jokių finansinių galimybių sumokėti delspinigių. Inspekcija ginčijamame sprendime išvardija Pareiškėjos turimą turtą, tačiau visiškai nevertina Pareiškėjos turimus įsipareigojimus. Pareiškėja akcentuoja, kad viena augina du vaikus, buvęs sutuoktinis alimentų nemoka, be to, kaip teigia Pareiškėja, jai teko išeiti iš darbo, kad galėtų rūpintis vaikais. Pareiškėja nurodo, kad prideda pažymą iš Darbo biržos.

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjos skundas atmestinas, o Inspekcijos sprendimas tvirtintinas. Pareiškėja neatleistina nuo delspinigių ir baudos mokėjimo.

Nagrinėjamas ginčas kilo mokesčių administratoriui atsisakius tenkinti Pareiškėjos prašymą dėl atleidimo nuo 951,26 Eur GPM delspinigių ir 160,45 Eur GPM baudos (toliau – ginčo delspinigiai ir bauda) mokėjimo. Pareiškėja savo prašymą grindžia sunkia ekonomine ir socialine padėtimi. Komisija sprendžia, jog Pareiškėja prašo taikyti MAĮ 100 str. 1 dalies 3 punktą (MAĮ 113 str. 1 d. 3 p.). Nors Pareiškėja prašo atleisti ją tiek nuo delspinigių, tiek nuo baudos, tačiau nei Inspekcijai, nei Komisijai nepateikė ir nenurodo jokių duomenų apie MAĮ 141 straipsnio „Atleidimas nuo baudos“ 1 dalies 1–4 punktuose numatytų aplinkybių egzistavimą. Kadangi tokių duomenų nėra ir ginčo byloje, konstatuotina, kad mokesčių administratorius pagrįstai neatleido Pareiškėjos nuo 160,45 Eur GPM baudos sumokėjimo.

Kadangi mokestinės bylos nagrinėjimo ribas nustato mokesčių mokėtojo pareikšti konkretūs ir aiškūs reikalavimai, todėl Komisija pasisakys ir spręs dėl Pareiškėjos atleidimo nuo ginčo GPM delspinigių MAĮ 100 str. 1 dalies 3 punkte (MAĮ 113 str. 1 d. 3 p.) įtvirtintu pagrindu. Pažymėtina, kad Komisija neturi teisinio pagrindo svarstyti Pareiškėjos atleidimo nuo baudos klausimą, nes Pareiškėjos skunde nurodytas pagrindas (sunki ekonominė ir socialinė padėtis) yra taikomas tik sprendžiant mokesčių mokėtojų atleidimo nuo delspinigių klausimą.

Nagrinėjamu atveju Inspekcija visapusiškai ir išsamiai išnagrinėjo Pareiškėjos prašymą atleisti nuo ginčo delspinigių mokėjimo MAĮ 100 str. 1 dalies 3 punkte (MAĮ 113 str. 1 d. 3 p.) nurodytu pagrindu, įvertino Pareiškėjos skunde Inspekcijai teiktus argumentus ir konstatavo, kad MAĮ minėtuose straipsniuose nurodytais pagrindais Pareiškėja negali būti atleista nuo apskaičiuotų ginčo delspinigių mokėjimo.

Pareiškėja, prašydama Komisijos atleisti ją nuo ginčo delspinigių mokėjimo dėl sunkios ekonominės ir socialinės padėties, faktiškai nurodė tuos pačius motyvus ir argumentus, kaip ir skunde Inspekcijai. Komisija sutinka su Inspekcijos pateiktu Pareiškėjos nurodytų aplinkybių vertinimu, kuris atliktas remiantis LVAT praktika tokio pobūdžio bylose (*sprendžiant mokesčių mokėtojų prašymus dėl atleidimo nuo delspinigių mokėjimo MAĮ 100 str. 1 d. 3 punkte numatytu pagrindu*), todėl siekiant racionalumo ir vengiant teksto atkartojimo, Komisija Inspekcijos motyvų neatleisti Pareiškėjos nuo ginčo delspinigių dar kartą nebemini. Komisija sprendime pasisakys jai Pareiškėjos skunde nurodytų aplinkybių aspektu.

Komisija akcentuoja, kad įvertinus minėtų MAĮ normų turinį ir atsižvelgus į LVAT praktiką, konstatuotina, jog MAĮ 100 str. 1 d. 3 punkte numatytas atleidimo nuo delspinigių pagrindas neatsiejamas nuo taisyklės, įtvirtintos MAĮ 113 str. 1 d. 3 punkte, todėl prašantis atleisti nuo delspinigių asmuo turi teikti faktinius duomenis, įrodančius, jog jam reikalinga valstybės parama arba tokia parama jau teikiama. Kitaip aiškinti nurodytos normos turinį, nei įtvirtinta MAĮ ir (ar) yra išaiškinęs LVAT, nėra jokio teisinio pagrindo. Pasisakant

įrodinėjimo naštos pasiskirstymo aspektu, remiantis teisiniu reguliavimu, teigtina, jog pirminė pareiga įrodyti galimybę MAĮ taikymui dėl atleidimo nuo delspinigių tenka fiziniam asmeniui, o subjektui, atsisakančiam tenkinti prašymą, tada atsiranda pareiga jo surinktų faktinių duomenų visuma paneigti prašančiosios šalies užimtą poziciją. Tokios pozicijos laikosi ir LVAT (pvz., žr. 2014-04-22 nutartį adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1114/2014). Tačiau Pareiškėja Komisijai faktinių duomenų (įrodymų), kad jai reikalinga valstybės parama arba tokia parama jau teikiama, nepateikė. Vien ta aplinkybė, kad Pareiškėja išėjo iš darbo ir nuo 2015-02-03 tapo bedarbe (*iš Komisijai pateiktos darbo ieškančio asmens atmintinės matyti, kad Pareiškėja yra registruota Vilniaus teritorinės darbo biržos Vilniaus skyriuje*), nesudaro pagrindo atleisti Pareiškėją nuo ginčo delspinigių mokėjimo. Inspekcija, vadovaudamasi LVAT praktika, teisingai akcentavo, kad asmens priskyrimas tam tikrai socialinei grupei (pensininkams, neįgaliesiems, bedarbiams ir pan.) savaime nesudaro pagrindo sumažinti delspinigius ir baudas ar atleisti nuo jų mokėjimo. Todėl aplinkybė, jog nuo 2015 m. vasario mėnesio Pareiškėja negauna su darbo santykiais susijusių pajamų, savaime nesudaro pagrindo išvada, kad Pareiškėjai reikalinga valstybės parama arba tokia parama jau teikiama. Pareiškėja įrodymų dėl socialinės paramos skyrimo ar įrodymų, jog jai reikalingas gydymas ir / ar reabilitacija, Komisijai taip pat nepateikė.

Atsižvelgiant į nurodytas aplinkybes, taip pat įvertinus tai, kad 2011 m., 2012 m., 2013 m. Pareiškėja iš viso deklaravo gautas 314445,96 Lt dydžio pajamas (*pajamos susijusios su darbo santykiais, dovanos, pajamos už parduotą nekilnojamąjį turtą, pajamos iš veiklos pagal verslo liudijimą*), taip pat 2012 metais už parduotą nekilnojamąjį turtą gavo 170200 Lt pajamas, kurių nedeclaravo, 2014 m. rugsėjo–lapkričio mėn. gavo 2795 Lt darbo užmokestį, darytina išvada, kad ginčo atveju negalima vienareikšmiškai konstatuoti, jog Pareiškėjos ekonominė ir socialinė padėtis yra tokia sunki, kad ji neturi finansinių lėšų atsiskaityti su valstybės biudžetu. Kaip matyti iš mokesčių administratoriaus turimų ir byloje pateiktų duomenų Pareiškėja per ketverius metus (2011–2014 m.) iš viso gavo 487440,96 Lt pajamas. Komisijos nuomone, Pareiškėjos gautų pajamų dydis neleidžia Pareiškėjos finansinės padėties ginčo nagrinėjimo metu vertinti kaip ypač sunkią. Be to, akcentuotina, kad iš 2015-05-27 Komisijai pateiktos Vilniaus AVMI informacijos (VĮ „Registru centras“ *Nekilnojamojo turto registro centrinio duomenų banko išrašas*) matyti, jog Pareiškėja po 2015-04-03 prašymo atleisti nuo delspinigių Komisijai padavimo pagal 2015-04-17 pirkimo-pardavimo sutartį pardavė jai nuosavybes teise priklausantį žemės sklypą (7,35 ha) P. k., V. sen., U. raj. (sklypo vidutinė rinkos vertė – 4798 Eur; vertės nustatymo data – 2015-04-13). Ši nustatyta aplinkybė taip pat neleidžia Pareiškėjos ekonominę ir socialinę padėtį pripažinti esant sunkia ir neleidžiančia atsiskaityti su valstybės biudžetu.

Nors Pareiškėja tiek Inspekcijai, tiek Komisijai akcentavo turinti finansinių įsipareigojimų, tačiau jokių šias aplinkybes pagrindžiančių įrodymų nepateikė. Šiuo aspektu akcentuotina, kad Pareiškėjos sutartinių santykių su trečiaisiais asmenimis nesusklostymas, nepašalina jos (Pareiškėjos) pareigos nustatytu laiku sumokėti mokestinę prievolę valstybei (*Pareiškėja Komisijai papildomai pateiktame 2015-05-26 paaiškinime nurodė, kad turi negrąžintų skolų Rusijos ir Ukrainos piliečiams*). Be to, valstybė negali būti traktuojama kaip nelygiavertis kreditorius kitų kreditorių atžvilgiu, dėl ko vykdydama įsipareigojimus kitiems kreditoriams, Pareiškėja turėtų būti atleista nuo įsipareigojimų biudžetui.

Dėl Pareiškėjos pozicijos, jog jai priklausantis 5 kambarių butas (117,78 kv. m., vidutinė rinkos vertė 107159 Eur), esantis M g., yra jos su vaikais gyvenamoji vieta ir šis turtas neturėtų būti vertinamas sprendžiant dėl Pareiškėjos ekonominės ir socialinės padėties, Komisija pažymi, kad nurodytu adresu Pareiškėjai nuosavybės teise taip pat priklauso pagalbinis pastatas (sandėliukas) (7,08 kv. m; vidutinė rinkos vertė 547 Eur) ir 1/62 dalis negyvenamosios patalpos-parkingo (visos negyvenamosios patalpos-parkingo vidutinė rinkos vertė 248000 Eur). Be to, Pareiškėjai nuosavybės teise taip pat priklauso ½ 0,22 ha žemės sklypo su statiniais T g. 5, N sen., X raj. (žemės sklypo ir statinių vidutinė rinkos vertė 5554 Eur) ir ½ 0,18 ha žemės sklypo su statiniais T g. 9, N sen., X raj. (žemės sklypo vidutinė

rinkos vertė 1796 Eur). Kaip minėta, sprendžiant klausimą dėl mokesčių mokėtojo ekonominės ir socialinės padėties yra vertinamas visas jo turimas tiek kilnojamasis, tiek nekilnojamasis turtas, tiek gautos (gaunamos) pajamos ir tik tada yra sprendžiama, ar mokesčių mokėtojo atleidimas nuo delspinigių galėtų būti pateisinamas ekonominiu ar socialiniu požiūriu. Pareiškėjos nurodyta aplinkybė, jog minėtas X raj. esantis nekilnojamasis turtas yra iš močiutės paveldėtas turtas, kuris brangus moraline prasme, apskritai negali būti pagrindu neatsižvelgti į šį nekilnojamąjį turtą sprendžiant klausimą dėl Pareiškėjos sunkios ekonominės padėties.

Nors Pareiškėja Komisijai nurodo, kad buvęs sutuoktinis A. D. nemoka alimentų vaikų išlaikymui, tačiau šias aplinkybes pagrindžiančių įrodymų nepateikia. Pareiškėjos pateiktas antstolio Armino Naujokaičio 2015-05-26 raštas Nr. 0157/13/01079/P įrodo tik aplinkybes, jog 2013-07-17 antstoliui pateiktas vykdyti 2013-07-11 Vilniaus miesto apylinkės teismo vykdomasis raštas Nr. 2-4971-96/2012 dėl 231,68 Eur išlaikymo išieškojimo iš Pareiškėjos sutuoktinio Pareiškėjos naudai, t. y. įrodo aplinkybes, kad 2013 m. liepos mėnesį sutuoktinis Pareiškėjai buvo nesumokėjęs vieno mėnesio dydžio vaikų išlaikymui priteistos sumos – 800 Lt (231,68 Eur) (*kiekvienam vaikui po 400 Lt; Vilniaus miesto 2 apylinkės teismo 2012-05-12 sprendimas*). Be to, kaip matyti iš byloje esančios Vilniaus miesto apylinkės teismo įsiteisėjusios 2014-11-03 nutarties civilinėje byloje Nr. 2-44258-726/2014, kuria patvirtinta Pareiškėjos ir jos sutuoktinio sudaryta 2014-09-01 taikos sutartis dėl išlaikymo dydžio vaikams padidinimo, sutuoktiniai nurodė, kad *iki šiol mokėtas* išlaikymo dydis nepilnamečiams vaikams po 400 Lt yra nepakankamas, todėl taikos sutartimi šalys susitarė, kad A. D. savo nepilnamečiams vaikams teiks išlaikymą periodinėmis išmokomis kas mėnesį po 600 Lt, viso 1200 Lt, iki vaikų pilnametystės. Taigi Pareiškėjai nepateikus įrodymų dėl negaunamo išlaikymo vaikams iš buvusio sutuoktinio, aukščiau nurodytos aplinkybės, Komisijos nuomone, nesudaro pagrindo teigti, kad Pareiškėja negauna teismo priteistų alimentų vaikams išlaikyti. Taip pat pažymėtina, kad Pareiškėja, jei buvęs sutuoktinis tikrai nemokėjo teismo priteistų piniginių lėšų vaikams išlaikyti, galėjo kreiptis į Vaikų išlaikymo fondo administraciją prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos dėl vaikų išlaikymo lėšų mokėjimo, tačiau to nepadarė (Pareiškėja nepateikė tokių duomenų).

Įvertinus aukščiau nurodytas aplinkybes dėl Pareiškėjos gautų pajamų dydžio, Pareiškėjos turimą nekilnojamąjį turtą, o Pareiškėjai nepateikus įrodymų dėl socialinės paramos skyrimo ar įrodymų, jog jai reikalingas gydymas ir / ar rehabilitacija, taip pat nepateikus įrodymų, jog iš buvusio sutuoktinio negauna priteisto išlaikymo vaikams, sprendžiama, jog Pareiškėjos ekonominė ir socialinė padėtis nėra sunki vertinant ją MAĮ 100 str. 1 dalies 3 punkte ir 113 str. 1 d. 3 punkte įtvirtintų normų aspektu.

Taigi ginčo byloje, Komisijos nuomone, nėra įrodymų, leidžiančių tvirtinti, kad Pareiškėjos ekonominė (socialinė) padėtis yra sunki, todėl prašymas dėl atleidimo nuo delspinigių MAĮ 100 str. 1 d. 3 punkte (113 str. 1 d. 3 p.) nurodytu pagrindu negali būti tenkinamas. Komisijai Pareiškėjos nurodytas argumentas, kad Pareiškėjos sutuoktinis Komisijos sprendimu buvo atleistas nuo jam apskaičiuotų delspinigių mokėjimo yra nevertinamas, nes kiekvieno mokesčių mokėtojo atleidimo nuo delspinigių ir / ar baudų klausimas yra sprendžiamas vertinant paties mokesčių mokėtojo atleidimo nuo delspinigių ir / ar baudų ginčo nagrinėjimo proceso metu pateiktus įrodymus dėl ekonominės ir socialinės padėties aukščiau minėtų normų aspektu.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 100 straipsnio 2 dalimi ir 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

1. Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2015-03-12 sprendimą Nr. 68-32.

2. Neatleisti I. D. nuo 951,26 Eur GPM delspinigių ir 160,45 Eur GPM baudos mokėjimo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene